

ползѣ, ускверняватъ священническѣтъ одеждѣ, и вършѣтъ таквись мръсны работы и сякаквы скандалны поведенія, които никога нето мїрянинтъ не бы си позволилъ да направи. Че и духовниците сѣ чловѣци каквото и мїрянитѣ, че и единтъ както и другитѣ сѣ една и сѣща природа — това познаваме и никой не може за него да ся съмнѣва — но онова щото не е простено на духовниците е, да си позволяватъ въ народа нѣкаквѣ неприличнѣ свободѣ за безсрамни дѣла.

Якинтъ, священникътъ, братовътъ му сынъ, и пиджиритѣ седнахъ на трапезата и направихъ едно весело угощеніе и този добъръ старецъ услаждаваше дружинѣтъ съ разумнитѣ си разговори, и засвидѣтельствува че наистина има еше на свѣта добры лица отъ духовенството, истинни слуги Божіи.

Послѣ впрегнахъ коньетѣ, качихъ ся на колата и сички наедно отидохъ въ града.

Щомъ стигнахъ Якинтъ отиде при сѣдника Гебхардта и му извѣсти за писателя на безименното писмо. Сѣдникътъ отъ своя страна въ името на властѣта и правосѣдіето нарече живо благодареніе на совѣстный доносителъ, като похвали поведеніето му.

Князь Убрихъ дари тѣй и священника както и брата-неца му съ голѣми дарове за споменъ и тѣзи двѣ добри души, благодарни и весели, върнаха ся въ селото си, за щото направихъ една работѣ, която привлече похвалитѣ на сичкитѣ добри людѣ.

Само Якинтъ беше най злощастенъ, защото можеше еше да види любезнѣтъ си Варварѣ — и обзетъ вече отъ туй желаніе стоеше въ стаята си и мислеше на сичкитѣ